

§. 404.

Pro reliquis Actibus judicialibus in fériis idem obtineat, quod pro Scripturis porrigen-dis præscriptum est.

§. 405.

Judex in præfiniendis Terminis pro Personarum Conditione ad tempus Messis, ac Vindemiarum pro eo, ac par erit, respiciat.

C A P U T XXXVI.

De intimatione Decretorum, ac Mandatorum judicialium.

§. 406.

Primam Scripturam in Causa porrigen-s, in eadem habitationem suam, nisi jam alias publice nota sit, indicare debet, secus suspen-sio interim Decreto, quod juris eslet, petens de hoc admonendus est.

§. 407.

Primum Decretum, quod super lite fiet, Reo convento ad proprias manus transmit-

tendum est; subsequentia vero alicui e domesticis tradi sufficiet.

§. 408.

Si ex parte Rei conventi plures sint Litis Confortes, primum Decretum una cum scriptura et Allegatis, seu Documentis cuivis eorum in genuinis paribus transmittatur.

§. 409.

Si una Pars pendente lite habitationem suam mutare velit, et neminem talem, cui Decreta judicialia intimanda sint, uti infra §^{pho.} 412. præscribetur, in loco Judicij constitutum habeat, adversæ Parti futuram habitationem tempestive, ac judicialiter indicare debet; secus judiciale Decretum in Curia affigendum est, et hæc affixio eundem effectum habebit, ac si Decretum Parti traditum fuisset; in hoc tamen casu Cancellaria Judicij allegata ad Judiciale Decretum spectantia penes se retineto, et ei, cui perferri debuissent, postea requirenti tradito.

§. 410.

§. 410.

Si ex una vel altera parte plures litis Confortes, hoc est Jus unitum foventes, sicuti Condomini, Confocii, Cohæredes interveniant, iidem adversæ parti illum indicant, cui ulteriora Decreta communicanda sunt, secus ei solum, qui primus in prima Scriptura nominatus fuerit, transmittantur; et quamquam nulli Consortum præclusum sit, suum fibi Advocatum, aut Procuratorem eligere, attamen unitim agere, et in eadem scriptura omnes defensas suas communes, vel particulares adferre tenentur.

§. 411.

Quodsi vero plures in jus vocati litis Confortes non sint, scilicet Jus distinctum foventes, contra quemlibet Reum conventum separato Procesu, modo hoc Ordine judiciario præscripto, procedendum est, nisi quatenus ipsimet spontanee contra Actorem ex eadem Causa agentem causam communem agere, iidemque idcirco communem Mandatarium nominare malint.

§. 412.

Si una vel altera Pars in loco Judicij non degat, eadem, et quidem, si Actor sit, statim in prima scriptura: Reus vero ante lapsum termini, pro Litis Contestatione præstituti aliquem, cui Decreta Judicialia intimanda sint, ibidem constituto, eundemque adversæ Parti indicato, secus expensas intimationis ferre teneatur, nulloque in casu refusionem petere queat: has tamen expensas is, qui Decretum intimandum impetraverit, interim in Antecessum suppeditare deberet.

§. 413.

Actor, si extra Ditiones hæreditarias degat, vel locus habitationis suæ intra Ditiones hæreditarias ignotus sit, Procuratorem in loco Judicij constituto: secus suspenso Decreto, quod alias Juris esset, antea de hoc monendus est.

§. 414.

Si Reus Conventus extra Ditiones hæreditarias commoretur; vel locus habitationis suæ

suæ ignotus sit, ipsius periculo, et impendio, Curator, qui eundem in Judicio repræsentet, constituendus, idque ipsi publico Edicto eum in finem significandum est, ut talium Procuratorem, pro eo, ac sibi videbitur, constituat.

§. 415.

Sin vero Locus habitationis suæ extra Ditiones hæreditarias notus esset, præter publicam intimationem §^{pho} præcedenti præscriptam libellus contra ipsum porrectus cum debita Inscriptione cursui publico committendus, & apocha officii cursorii, quæ de commissio Libello fidem faciat, recipienda est, excepto duntaxat Casu, quo Transylvanus quispiam in extera Provincia constitutus in litem vocandus esset, hoc enim in Casu præter publicam intimationem Libellus Cancellariæ Regiæ Hungarico Transylvanicō-Aulicæ fine procurandæ ejusdem sua debita via Exhibitionis per Judicem submittendus, unaque per eundem Judicem petendum est, ut Testimoniales super

facta exhibitione per eum, qui Libellum exhibuit, expediendæ sibi transmittantur.

§. 416.

Sin una vel altera Pars Procuratorem constituerit, intimatio Decretorum judicialium ad ipsius Manus tamdiu valebit, donec alias designatus fuerit.

§. 417.

Quælibet scriptura, quæ Parti adversæ intimanda est, in duplo, & quidem semel cum omnibus allegatis porrigenda; atque super illa, cui allegata adnexa erunt, Decretum Judiciale exarandum est.

§. 418.

Judex scripturam indorsatam, id est Decreto munitam, si is, cui scriptura talis exhibenda est, in loco judicii degat, jurato judicii Cancellistæ, in casu autem quo talis extra locum judicii degeret, judici nobilium vel Jurassori concernentis jurisdictionis quamprimum fieri poterit, tradi jubeat, hic vero eandem cum omnibus allegatis statim perfec-

rat

rat, apographo scripturæ, cui Judex emissi Decreti copiam prævie inseret, quodve illi, qui exhibitionem peragendam habebit, pariter tradi faciet, semper factæ rite Exhibitionis Attestationem inscribat, ac postea dictum Apographum Parti, quæ scripturam porrexerit, ad postulationem suam restituat eum in finem, ut medio ejus eadem de Exhibitione Parti adversæ facta, in subsequentibus scripturis docere possit.

§. 419.

Si Decretum pluribus Confortibus Litis intimandum est, iique omnes in loco judicii degant, vel talem, cui Decreta Judicialia intimanda sint, ibidem constitutum habeant, Pars postulans Rubricam scripturæ toties adjungat, quot erunt litis confortes, & super quavis rubrica locum habitationis illius, cui preferenda erit, indicet, Judex vero consuetam Decretationem adjungat, & Exhibitionem juxta §^{phum} 418. fieri mandet. Si autem extra locum Judicii degant, neque insimul tam,

lem, cui Decreta judicialia intimanda sint, ibidem habeant, observanda erit Dispositio
§^{phi} 408 & 412.

§. 420.

Si Testes citandi sunt, iisdem neque scriptura, neque rubrica scripturæ transmittenda, sed judicis nomine generatim injungendum est, ut præfinito tempore pro dicendo Testimonio compareant.

C A P U T XXXVIII.

De Expensis Judicialibus.

§. 421.

Qui causa ceciderit, Parti adversæ Expensas litis semper refundere debet, præterquam si Judex justis de causis easdem inter partes compensandas esse censeat: hoc tamen judici non permisum esto in sequentibus casibus: a) Si pars causa cadens proprium factum, a quo litis decisio pendeat, negaverit, ac de eo convicta fuerit; b) Si eadem contra aperta legis verba litigaverit; c) Si super causa principali